

Мысль, че сме нанесли мы сами себѣ бѣды, които теглимъ, е помѣчителна отъ всички-ты други бѣды, които ни ся случяватъ. Напротивъ съзнание, че не сме мы виновни на гоненіе-то, на което ся подвѣржаваме, утѣшява ны и успокоява, каквото видите днесъ примѣръ въ мене.

Съ удовольствіе спомянувамъ всякога едного челоуѣка, който мя найпрѣво научи съ примѣра си, колко е многоцѣнна чиста-та съвѣсть. Тойзи челоуѣкъ бѣ священникъ и преставися отдавна; той мя повече научи съ свои-ты съвѣты да обычамъ отъ младость добродѣтель-тж. Добродѣтеленъ челоуѣкъ, а още и разуменъ и добръ! Той бяше проповѣдникъ, и единъ день на амвона му паднж апоплексія, която не го умори, а остави го до гробѣ разслабленъ. Всякой день го спохождахъ, и съзнавамся, че не мѣжахъ да ся удрѣжж отъ слѣзы, кога гядахъ праведника, че лежи и ся мжчи. Но чтомъ начнеше да ся разговаря, тойчясъ негова-та невеселость ся разносяше. Съ голѣмо трѣпѣніе гояреша за несчастно-то му приключеніе; съ голѣмж радость спомянуваша всякж добрж работж, кождо бѣ направилъ въ живота си: бяше много задоволенъ, кога гядаше, съ колко голѣмж нѣжность го обычяхж супруга-та му, дѣца-та и пріатели-ти му, чотото никой не можаше да го почете за несчастенъ, и на мѣсто да го утѣшяваме, утѣшявахмеса мы отъ него. Что плачете? думаша ни съ весело лице.